

Zavallı Küskün Künye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mart 2018

Şiirler nakşeden yüreğin halesi
Meczip gölgesinde bariz sıkılgan
Yüreğin kisvesi hep yorgun
Ufka dair özlem
Derinden derin yine yerleşik mizacın
Alıngan künyesi.
Zaman,
Hırsız
Ve yalan...

Üçlü vukuatın cibilliyetsiz inkârı:
Hem düşkün hem vurgun yiyen gece
Tadımlık istilası nice zehrin
Nice ölümün taşrası
Gönül gözünde vuku bulan
O cereyanda
Ölüm kadar gerçeklerin bile
Tensiye ettiği tek reçete
Yine ve yine aşkın istilası.

Demir alma vaktidir belli ki;
Sefahatten ırak
Aşkın nedametine biat
Zavallı, küskün künye.
Deli ferman
Ölü şafak
Hep ama hep hicaz yüklü sağanak
Yine Haktan hediye
Bir menzilde uyuyan
Aslında uyutulan vicdan.

Derleyip topladıkça dünü
Şafağı atan kaderde
Bir orta nokta olmalı, dercesine
Çetelesini tuttuğun

Hangi hüznü değil de
Neyle suçlandığından ibaret
Şu kanayan yaran.
Dününü ne gömdün
Ne mi diledin, diyenlerin
Dizdiği onca methiyede:
Kalburüstü bir nizam
Sonrası kayıp şecere
Dünden ve andan ırak
Andıkça ömrü
Hatırat yüklü belleğin
Son kullanma tarihine düşkün
Bir başlangıç kadar yoksun yine umuttan.

Şafak sökmeden çekip gitmeli;
Zanların diline düşmeden
Belki de methiyeler dizmeli kendince:
Ne şiirin ne şairin titri;
Ne ömrün sunumu
Ne yalan ne de doğru barınan
Bir garip düzenek:
Seyrettiğin kadar yandığın
Yandıkça ömrünü hicaba bandığın.

Deli fişek ruhun son gözdesi:
İhtişamından yoksun ne çok vicdan
Yine kara listede ölüm ve cihan
Üstelik unutulmuşluğun da garantisini veren
Ferman kadar bile yoksun işte dillerde:
Mutluluğu mimlemekle
Ne geçti ki eline,
Sen ki şafağın tüneğinde
Bir garip serçe...

Mazlum yüreğin
Her bir hücrelerinde
Olabildiğince vakıf sevgiye
Boykot edilsen de kaybettiğin künyende.